

Arrest

nr. 199 765 van 14 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 november 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 december 2017.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A.C. RECKER die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen genomen zijn op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekers niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, zijnde Macedonië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt o.a. vast dat verzoekers na hun aankomst in België nog ruim vier maanden hebben gewacht alvorens een asielaanvraag in te dienen. Verder is het weinig aannemelijk dat verzoeker de namen van de drie personen die hem in zijn garage hebben aangevallen en die later een klacht tegen hem indienden wegens agressie, niet kon geven. Voorts kon verzoeker ook maar weinig precieze informatie geven over de stand van zaken in de rechtszaak tegen hem en heeft hij geen begin van bewijs neergelegd van de klacht die tegen hem werd neergelegd of van de rechtszaak die tegen hem werd ingeleid. Verder heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat hij in geval van terugkeer naar Macedonië, indien hij daadwerkelijk voor de rechter zou moeten verschijnen op basis van een valse aanklacht wegens agressie tegen drie personen, geen kans zou maken op een eerlijk proces. De door verzoekers neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende motieven weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij beperken zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter diens bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

5. De Raad merkt op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een Europees veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekers nalieten dit te doen en talmden alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in hun hoofde.

Verzoekers beperken zich tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier, waarbij zij trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slagen er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Macedonische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen.

Een verwijzing naar artikels en rapporten omtrent o.a. discriminatie van Roma in Macedonië, volstaat niet om aan te tonen dat men in het land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

De door verzoekers bij hun verzoekschrift gevoegde oproepingsbrief (stuk 3) is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat dit stuk conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. X (c)).

6. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekers redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Macedonië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 december 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij met een aanvullende nota een medisch attest wensen neer te leggen dat aantoonde dat verzoekster zware psychische problemen heeft omwille van de situatie in hun land van herkomst. Verzoekende partijen wijzen erop dat de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot de situatie van de Roma in Macedonië en de bescherming die zij kunnen krijgen, steunt op een onvolledige lezing van de COI-Focus waaruit enerzijds blijkt dat de bescherming een dode letter is en anderzijds de Roma nog altijd zwaar gediscrimineerd worden.

4.2. Met hun algemene kritiek dat de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot de situatie van de Roma in Macedonië en de bescherming die zij kunnen krijgen, steunt op een onvolledige lezing van de COI-Focus waaruit enerzijds blijkt dat de bescherming een dode letter is en anderzijds de Roma nog altijd zwaar gediscrimineerd worden, ontkrachten, noch weerleggen de verzoekende partijen de concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen op grond waarvan wordt geoordeeld dat

verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Macedonië, indien hij daadwerkelijk voor de rechter zou moeten verschijnen op basis van een beweerd valse aanklacht wegens agressie tegen drie (vooralsnog onbekende) personen, geen kans zou maken op een eerlijk proces. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekende partijen hun uitspraken als zouden Roma in Macedonië weinig of geen kans maken om een rechtszaak te winnen en dat in Macedonië het recht van de sterkste geldt, niets meer zijn dan blote beweringen welke niet op concrete objectieve gegevens zijn gestoeld.

De Raad herhaalt dat in zoverre verzoekende partijen een selectieve lezing houden van de informatie en analyse van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Macedonië, in een poging de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, zij er niet in slagen (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Macedonische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen. Verzoekende partijen brengen geen concrete andersluidende informatie bij die vermag afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de informatie en analyse van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Macedonië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongedacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in dit verband opnieuw op dat, zoals eerder in de beschikking van 6 december 2017 werd opgemerkt, *“een verwijzing naar artikels en rapporten omtrent o.a. discriminatie van Roma in Macedonië, (...) niet”* volstaat *“om aan te tonen dat men in het land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).”*

Het door de verzoekende partijen per schrijven d.d. 2 februari 2018 aan de Raad overgemaakte stuk, door hen als *“Een kopie van een vertaling in het Nederlands van een convocatie van de politie van Skopje”* aangeduid, wijzigt niets aan hetgeen voorafgaat. Uit die bijgebrachte vertaling van een oproepingsbrief blijkt louter dat verzoeker door de politie werd uitgenodigd op 27 februari 2017 om 10u voor een officieel gesprek, zonder enige verdere toelichting hieromtrent. Er staat overigens uitdrukkelijk in vermeld dat verzoeker het recht heeft om een advocaat in te huren. Uit dit document blijkt dan ook geenszins en verzoekende partijen maken voorts niet *in concreto* aannemelijk dat verzoeker in geval van een eventuele terugkeer naar Macedonië, indien hij daadwerkelijk voor de rechter zou dienen te verschijnen op basis van een beweerd valse aanklacht, geen kans zou maken op een eerlijk proces. Dit blijkt nergens uit en wordt door de verzoekende partijen niet aangetoond.

4.3. In het door de verzoekende partijen ter terechtzitting middels een aanvullende nota neergelegde document van de vzw “espace 28” d.d. 6 februari 2018, door hen omschreven als *“een medisch attest van een psycholoog voor mevrouw F.A.”*, wordt vermeld dat verzoekster te kampen heeft met en opgevolgd wordt voor o.a. angstaanvallen en slaapstoornissen en dat deze problemen het gevolg lijken te zijn van een traumatische gebeurtenis in het land van herkomst, zonder dat echter enige verdere toelichting/precisering wordt gegeven (over bijvoorbeeld welke traumatische gebeurtenis dat zou zijn geweest). Het *“attestation de consultation”*, zo luidt de titel van het stuk, geeft geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoeksters psychische/medische problemen. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. X; RvS 10 oktober 2007, nr. X; RvS 10 juni 2004, nr. X). Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, zoals *in casu*. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt wordt verteld, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen zou kunnen constateren.

Het betreffende attest doet hoe dan ook geen afbreuk aan en werpt geen ander licht op de vaststelling dat uit niets blijkt en verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat verzoeker in zijn land van herkomst, in het geval hij er voor de rechter zou moeten verschijnen naar aanleiding van de beweerd valse aanklacht tegen zijn persoon, geen eerlijk proces zou krijgen en dat het hen in

Macedonië aan nationale bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet zou ontberen.

Verzoekende partijen brengen derhalve, gelet op wat voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 6 december 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS